

Crònica dels esdeveniments de la vila de Reus

Josep M.ª MARTI

LA FESTA DEL DILLUNS

La vida ciutadana als mesos d'estiu es paralitza com per art d'encanteri; la gent que fa esborranys per als medis informatius es trenca sovint la closca per emplenar els folis de rigor a fi de demostrar a tothom que ací fem quelcom més que estirar-nos al sol com els llangardaxos. Els únics que en aquestes setmanes passades han donat a parlar i a escriure, han estat els botiguers de la vila, la menestralia de tota la vida, i la classe social gairebé definidora de la ciutat, entestats a posar-se d'acord en una cosa tan sen-

zilla com és donar compliment a un nou horari laboral que d'uns mesos ençà mana fer festa mig dia a la setmana.

Alguns comerciants fan cas de l'ordre oficial i es posen d'acord per a fer la festa el dilluns al matí, d'altres diuen que això no està bé però no s'acaben de definir, d'altres callen... Mentre, la gent assenyada, crida des dels medis d'informació i diu: "...què fan aquests boigs, si el dilluns és el dia de mercat! No veuen que podem perdre la comarca?" Les discussions a la Llotja, l'únic lloc on encara es pot fer petar la xerrada i on hom troba

gent per a fer-ho, puguen de to segons qui entra a la conversa i tanmateix, els comerciants no arriben a posar-se d'acord. La Cambra de Comerç, per no enfosquir més el panorama, i neutral com li pertoca en aquest cas, calla; malgrat tot, hom no sap si per prudència o perquè, senzillament, no té res a dir.

A la fi de les discussions i les polèmiques, l'aigua no raja clara; "cadascú es casó", que dirien els valencians; l'espirit col·lectiu no és el fort ni dels comerciants ni dels reusencs. A les acaballes de tot aquest foc d'encenalls hom s'assabenta que ara n'hi ha que fins i tot fan festa els dissabtes a la tarda.

EL DIA DE LES MEDALLES

La Diada de la Mare de Déu de Misericòrdia acostumava a ser la jornada de les compres fora vila i més concretament a Barcelona; la gent de Reus aprofitava l'avinentsa per a sortir de casa nostra; enguany les coses han variat una mica, els reusencs no han anat massa lluny, les compres les han pogudes fer més a la vora i com que els bolets i els rovellons han crescut d'allò més per les rodalies, hi ha qui ha triat la Mussara i els boscos de Castellvell. De tota manera la crònica seriosa, que és el que volem fer, ha de dir que a la tarda, els ulls de Reus estaven posats en les medalles, vull dir a la festa que l'Ajuntament de la vila, anomenà molt escaientment: "Dia de la Ciutat".

Feia anys que els nostres consellers no donaven honors ni distincions a qui, segons ells, pertocava. El Reglament que havien aprovat restava deturat en algun despatx oficial i va arribar amb retard; per a cobrir la llacuna, el Consistori del mes de juliol es va destacar amb una llarga llista de personal premiat. En aquest

context el "Dia de la Ciutat" tenia més de festa de fi de curs escolar que d'altra cosa, la platea del Fortuny era plena de gom a gom, a primera fila els guardonats, a la segona els amics dels guardonats, a les darreres els qui anaven a veure què passava.

Com que no hi va haver mitja part, el temps dels comentaris va quedar reduït al petit retard amb què va començar l'acte, els assabentats, que no sé d'on ho treuen, deien que abans de votar les medalles hi havia hagut discussions, que més d'un personatge principal no n'havia de tenir, que d'altres sobraven, en fi, el que hom acostuma a dir en aquestes ocasions. El "Dia de la Ciutat" va començar en castellà, va seguir en castellà i va acabar amb unes paraules de Mn. Cinto Verdguer, que sempre acostumen a flectir un esperit, encara que, en aquesta ocasió, no amb la intensitat que hom esperava.

El senyor Batlle de la ciutat parlà dels esdeveniments més importants que han tingut lloc a la vila en els darrers mesos, versió oficial, és clar; tot seguit explicà, molt raonadament, el perquè es donaven les medalles a cadascú; al final les va repartir totes ell i per últim, per trencar el protagonisme, parlaren dos homes d'alts guardons: el senyor Pedrol Rius, molt mesurat, i l'ex-batlle de la vila, senyor Albouy, que es va destapar i va provocar la hilaritat de l'auditori i m'imagino que algun petit tremolor de la presidència.

La llarga llista d'actes patriòtico-reusenquistes ja té un nou acte a afegir-hi: el "Dia de la Ciudad"; és d'esperar que l'any vinent serà el "Dia de la Ciutat".

VAL MES UN FET QUE MIL PARAULES

Els esdeveniments ciutadans han traspassat més d'una vegada l'àmbit local per assolir transcendència nacional: sense

anar més lluny la matança de gitanos al Barri Montserrat féu recordar als habitants de la resta del país que existim; també fou molt comentat un succés que tenia relació amb coses que passaven a l'àmbit nacional, protagonitzat per un conseller de l'Ajuntament i propietari d'un bar de la nostra ciutat, un home que a nivell del Consistori i sobretot de les reunions públiques d'aquest no ha estat mai partidari de fer sentir la seva opinió, ha restat sempre amb una actitud molt reservada i discreta, però l'home, i encara que sigui per una qüestió no municipal, s'ha destapat totalment i ha demostrat que encara segueix vigent que val més un fet que mil paraules i va trencar davant del notari, que en aquest cas va ser la premsa, una gran quantitat de cintes d'un cantant fins ara nostrat i tot allò que tenia a mà i feia ferum d'estranger. No cal dir que la premsa de Barcelona en va anar plena, i tot-hom espera el moment en què el dit cantant vingui a Reus, car el nostre enlairat conseller, ha promès la segona part de l'espectacle: fer-li menjar les cintes. Senzillament, fabulós i remarcable!

EL VERTEBRAT COMENÇA A CAMINAR (DE MOMENT, NOMES ENTRE LA PAPERASSA OFICIAL)

El senyor Alexandre Goicoechea, que sap de trens i de ministeris, ambdues coses de molta importància en aquest país, va ficar la banya que el tren vertebrat TV II havia de venir a Reus per a substituir el nostre "carrilet", cada dia més deixat de la mà de Déu i sobretot de la companyia concessionària, i vet aquí que després del suport dels reusencs als projectes d'aquest senyor, només hi mancava aquella empenteta que en la qüestió dels afers en què hom ha de fer estones llargues d'espera als passadissos dels grans despatxos, és com si diguéssim la

de la gràcia. I per ficar, ell i el nostre Batlle o a l'inrevés, hi varen ficar la banya fins aconseguir que a la "villa de Madrid" pensessin que seria convenient canviar un tren vell i estimat per un tren nou i enlairat.

Ser tossut i perseverant és una cosa que a la llarga es rendible si es tracta d'acometre empreses com la que fa al cas, el tren vertebrat ha començat a encarrilar la primera via, la més difícil, la de la paperassa oficial, la dels projectes i contra-projectes, la de les pressions i la de posar fil a l'agulla, malgrat que calgui trobar el forat que és tant com dir que des del Passeig dels Màrtirs hom el vegi ben penjat seguint el cinturó de tomb a Reus, en direcció a Salou.

LA FIRA FERA

S'havia de fer un pavelló cobert per a ficar-hi les diferents parades de venda i exhibició mentre es fes la Fira i que després fes servei com a estació comarcal d'autobusos; per no retardar la cosa hom va creure que el millor era fer-lo fer i així guanyar temps, després es donà per a un concurs, la resta dels terrenys de l'Estació de Lleida, allí s'hi faria el Parc de la Fira, els arquitectes farien els seus projectes, els reusencs els veurien en una exposició pública i després un Jurat recolliria l'opinió d'aquests i s'adjudicarien els premis. Tot perfecte.

Llàstima que els senyors del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i les Illes consideressin que això anava en contra de llurs reglaments i es decidissin a fer el boicot al concurs. El nostre Batlle, el qual no pot ser pas acusat de poc previsor, va dir que ja ho veuríem i sembla que ja ho hem vist, però això és ja tema per a un altra crònica que farem, si Déu vol i les circumstàncies ajuden, que ja és dir!